ΧΩΡΟΤΑΞΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ - ΑΘΗΝΑ - 3

Πῶς ἀποδιοργανώθηκε ὁλόκληρη ἡ χώρα μας

Ἡ ἐσωτερική καί ἐξωτερική μετανάστευση ἀποδιοργάνωσε τόν ἑλληνικό κοινωνικό ἰστό: ἀλλοῦ οἱ ἐργάτες, ἀλλοῦ οἱ ἀγρότες, ἀλλοῦ οἱ «ἐπιστήμονες», ἀλλοῦ οἱ νέοι, ἀλλοῦ οἱ γέροι.

Τοῦ ΑΝΤΩΝΗ ΤΡΙΤΣΗ

ΕΙΔΩΜΕΝΗ χωροταξικά ἡ Ἑλλάδα παρουσιάζει εἰκόνα ἀνισορροπίας καί δυσαρμονίας. Ἡ σχέσις κοινωνικό γίγνεσθαι — περιβάλλον χαρακτηρίζεται ἀπό συνεχεῖς ἀποπροσαρμογές καί συγκρούσεις.

Ὁ παραγωγικός ἱστός τῆς χώρας βρίσκεται, ἰδιαίτερα ἀπό τό τέλος τοῦ πολέμου σέ συνεχῆ ἀποσύνθεση (οἰκονομικές ἀποπροσαρμογές). Αὐτό συνήθως ἀνοφέρεται σάν καθυστέρησις ἤ ὑπανάπτυξις τῆς ἐπαρχίας καί παρασιτισμός τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ δημογραφικός ἱστός ἀποσυντίθεται ἐξ ἴσου ταχύρυθμα (κοινωνικές ἀποπροσαρμογές) μέ κύρια ἔνδειξη τίς συνεχεῖς πληθυσμιακές μετακινήσεις στό ἐσωτερικό καί ἐξωτερικό (μετανάστευσις).

Οἱ αἰτίες αὐτῶν τῶν οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν ἀποπροσαρμογῶν ἀνάγονται στή δράση τῶν «ἀοχιτεκτόνων» πού ἀνοφέρθηκαν ἐνωρίτερα, ὅπως οἱ οἰκονομικές δυνάμεις, οἱ κοινωνικές δυνάμεις, οἱ πολιτικές δυνάμεις, ἡ κοσμοθεωρία καί οἱ προσδοκίες, ὁ μύθος τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας. Δέν ἐνδιαφέρει ἐδῶ ἡ ἀνάλυσις τῶν ἀρχιτεκτόνων αὐτῶν ἀλλά τό συσσωρευτικό ἀποτέλεσμα τῆς δράσης τους. Καί αὐτό εἶναι ἡ ἀποδιοργάνωσις τοῦ Χωροταξικοῦ ἱστοῦ τῆς χώρας.

Ποιός εἶναι ὁ χωροταξικός ἱστός τῆς χώρας; Εἶναι οὐτό πού ἁπλά γίνεται καταναοητό μέ τίς λέξεις Κρήτη, Θεσσαλία, Μωριός, Ἤπειρος κλπ. Οἱ ἀνθρωπογεωγραφικές ἑνότητες τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, οἱ Ἑλληνικές κοινωνίες πού συγκροτοῦν τόν Ἑλληνικό κόσμο. Ἡ Ἑλλάδα μόνο σάν σύστημα αὐτῶν τῶν κοινωνιῶν ὑπάρχει ἤ καλλίτερο αὐτῶν τῶν κοινωνικο - οἰκονομικῶν συστημάτων — τῶν «περιφερειῶν» ὅπως εἶναι ὁ Χωροταξικός ὅρος, ἐξ οὗ καί «περιφερειακή ἀνάπτυξις». Αὐτές οἱ περιφέρειες μπορεί ποτέ νά μήν ἔφταασαν σέ ἐπίπεδο ἀνάπτυξης Ἱκανοποιητικό γιά ὁλόκληρο τό κοινωνικό φάσμα τους, ἀλλά ὅπωσδήποτε ἔφθασαν σέ ἐπίπεδο πού ἔδωσε οὐτόνομη ὑπόστασση σέ κάθε μία κοινωνία, καί στόν Ἑλληνικό κόσμο στό σύνολό του.

Τά μεταπολεμικά χρόνια χαρακτηρίζονται ἀπό τήν ἀποδιοργάνωση καί ἐξάρθρωση τῶν Ἑλλαδικῶν κοινωνιῶν, χωρίς τήν θέση τους νά παίρνει ἄλλη ἤ ἄλλες κοινωνίες μέ ἀνάλογη συνοχή καί οἰκονομική ὑπόστασση. Αὐτή ἡ κοινωνικο - οἰκονομική ἐξάρθρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀνθωπογεωγραφικοῦ συστήματος εἶναι ἡ πραγματική σημερινή Χωροταξική εἰκόνα τῆς χώρας, καί τα νόημα τοῦ «Χωροταξικοῦ προβλήματος».

Ἐνδείξεις χωροταξικῆς ἀποδιοργανώσεως

Ἡ ἐμφανέστερη ἔνδειξις τῆς σημερινῆς Χωροταξικῆς καταστάσεως εἶναι ἡ κρίσις τοῦ περιβάλλοντος, μέ δραματικότερη ἔκφραση τόν οἰκολογικό θάνατο τοῦ Ἑλλαδικοῦ Χώρου. Τά ζωτικά στοιχεῖα ἔδοφος, νερό, φυτικός πλοῦτος, ἐξαντλοῦνται καί καοποτρέφενται. Ἴσως σήμερα αὐτός, μέ αἰχμή τήν διάβρωση τῶν ἐδαφῶν, νά εἶναι ὁ σοβαρότερος ἐθνικός κίνδυνος πού ἀντιμετωπίζει ἡ Ἑλληνική κοινωνία. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κίνδυνοι ξεπεριοῦνται, αὐτός δυσκολα. Ἕνος πόντος ἐδάφους γιά νά γίνει χρειάζεται 200—500 χρόνια ἁρμονικής οἰκολογικής ζωῆς. Νεκρή γῆ σημαίνει ἔθνος νεκρό, ὅσα ἑκατομμύρια κονσέρβες καί ἂν εἰσάγει «μέ τοῦ πουλιοῦ τό γάλα».

Ἄλλη περιβαλλοντική ἔνδειξις εἶναι ἡ ἀνισόρροπη ἀνάπτυξις τῆς ὑποδομῆς τῆς χώρας πού ἀποτελεῖ βασικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρωπογενοῦς περιβάλλοντος. Φράγματα μαμμούθ, σοῦπερ αὐτοκινητόδρομοι, χωροθετημένα πλάϊ σέ ἐγκαταλελειμμένες ἤ ἐγκαταλειπόμενες ἀγροτικές περιοχές. Ἡ Ἑλλάδα στερεῖται παντελῶς ὑποδομῆς πού νά συμβιβάζει μέ πραγματικά χωροταξικά κριτήρια στήν ἐξισορρόπηση κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν προσαρμογῶν καί περιβάλλοντος ἤ διαφοετικά διατηοεῖται στην ἰσόρροπη κοινωνική καί οἰκονομική ἀνάπτυξη. Ἀντίθετα ἡ ὑποδομή τῆς χώρας, ἰδιαίτερα τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου, ὑπῆρξε ἡ βασική αἰτία τῶν σημερινῶν ἀποπροσαρμογῶν. Ἕνα παράδειγμα, ἡ σύνδεση τῶν νησιῶν μέ φέρρυ - μπότ μέ τό κύριο ὁδικό δίκτυο τῆς χώρας. Ἀποτέλεσμα, μέ μερική ἐξαίρεση τήν Κρήτη, ἡ καταστροφή τῆς ντόπιας βιομηχανίας - βιοτεχνίας καί γεωργίας πού δέν μπόρεσαν ἀδοῆθητες νά ἀνταγωνιστοῦν τά ἀντίστοιχα προϊόντα (γεωργικά προϊόντα, οἰκοδομικά ὑλικά, ἐπιπλα, κουφώματα κλπ.) πού εἰσάγονταν καθημερινά κατά ἑκατοντάδες τόννους μέ φορτηγά αὐτοκίνητα, καί μάλιστα χωρίς καμμιά τοπική φορολογία.

Θά μποροῦσαν νά ἀνοφερθοῦν πολλά στοιχεῖα ἀποδεικτικά τῆς σημερινῆς πραγματικῆς εἰκόνας τοῦ τόπου, ἀρκοῦν ὅμως δύο. Τό πρῶτο, τό ὕψος τοῦ ἐξωτερικοῦ χρέους πού πλησιάζει τό 6 δισ. δολλάρια, τά 30% δηλαδή τοῦ ἐτήσιου ἀκαθαρίστου ἐξ κοῦ προϊόντος, πράγμα πού σημαίνει ὅτι μεγάλοι καί μικροί εἴμαστε γενιές χρεωμένες καί κατά συνέπεια μέ «ὑπό συνθήκη» ἐθνική ὑπόστασση. Ἡ συνεχιζόμενη δέ τάσις αὐξήσεως τοῦ χρέους, προστέθηκαν τελευταῖα 300 ἑκ. μάρκα, σημαίνει ὅτι καί οἱ ἀγέννητες Ἑλληνικές γενιές μπαίνουν αὐτό συνθήκη». Τό δεύτερο στοιχεῖο εἶναι ἡ δομική παραμόρφωσις τῆς δημογραφικῆς πυραμίδος τῆς χώρας. Ὁ Ἑλληνικός πληθυσμός γεράζει καί ἡ φυσική του αὔξηση τείνει στό μηδέν. Παρουσιόζει δέ ἡ χώρα μονοπόλ φαινόμενο σέ παγκόσμια κλίμακα τῆς στασιμότητος τῶν γεννήσεων στίς ἀγροτικές περιοχές, δείγμα τῆς ἐπίσης μοναδικῆς κρίσεως —καθολικῆς ἀνισορροπίας— πού διέρχεται.

Σέ κανένα σημεῖο τῆς χώρας δεν ὑπόρχαν «ὁλόκληρες» κοινωνίες. Ἡ ἐσωτερική καί ἐξωτερική μετανάστευσις ἀποδιοργάνωσε τό ἑλληνικό κοινωνικό ἱστό. Ἄλλοῦ οἱ ἐργάτες, ἀλλοῦ οἱ ἀγρότες, ἀλλοῦ οἱ ἐπιστήμονες», ἀλλοῦ οἱ νέοι, ἀλλοῦ οἱ γέροι. Τά χωριά παραμένουν ἀναμνήσεις καί σκιές καί οἱ ἐπαρχιακές πόλεις μισές καί προσωρινές κοινωνίες. Ἡ οἰκογένεια ὑπάρχει μέχρι νά φθάσουν τά παιδιά σέ ἡλικία σπουδῶν ἤ δουλειᾶς. Ἡ ἀποσύνθεσις τῆς ἐπαρχίας, τῶν ἀπεριφερειῶν» ὁδηγεῖ σέ ἀνοογκαστική ἀστικοποίηση ἤ καλύτερα «ἀθηνοποίησης» παύ ἐριστικά καταστρέφει τόν κοινωνικο ἱστό γιατί καταλύει τό θεμελιακό του στοιχεῖο, τήν Ἑλληνική οἰκογένεια, πού ἡ δυναμική καί ἐπεκτατική δομή της δέν προσαρμόζεται στήν «ἀστική ἀπασχόληση» καί δέν χωρᾶ στό στατικό καί ἀσφυκτικό χῶρα τῶν διαμερισμάτων.

Ἡ ἀπότομη, βεβιασμένη ἀστικοποίησις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, κοινωνίας χωρίς ἀστική ἤ ἀστυακή παράδοση, μέ τήν ταυτόχρονη ἀποσύνθεση τῶν περιφερειῶν τῆς χώρας ἔχει καί ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα. Τήν πολιτισμική παρακμή. Ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός ὑπῆρξε πάντα δημιούργημα δυναμικῆς ἀντιπαρόθεσης συγγενῶν ἀλλά καί διαφορετικῶν μετοξύ τους πολιτισμῶν, ἤ «μικροπολιτισμῶν» κολύτερα. Ὅπως, ὁ ἀρχαῖος πολιτισμός, ὑπῆρξε δημιούργημα τῆς ἀντιπαράθεσης τῆς Σπάρτης, τῆς Ἀθήνας, τοῦ Δωρικοῦ, τοῦ Ἰωνικοῦ στοιχείου, ἔτσι ὁ νεοελληνικός πολιτισμός ὑπῆρξε δημιούργημα τῆς δυναμικῆς ἀντιπαράθεσης τῆς Ρούμελης, τοῦ Μωριᾶ, τῆς Ἑπτανήσου, τῆς Κρήτης, τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας... τῶν νεοελληνικῶν περιφερειῶν. Ἡ ἀποσύνθεση τῶν περιφερειῶν—τοῦ περιφερειακοῦ Χωροταξικοῦ ἱστοῦ — ὁδηγεῖ στήν παρακμή καί ἐξαφάνιση τοῦ πολιτισμοῦ τους καί μαζί του νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ πού ἤπιαν δημιούργημά τους. Ἄν τήν θέση του θά πάρη κάποιος ἄλλος Ἑλληνικός πολιτισμός εἶναι ἐρώτημα ἀνοικτό.

Ἡ Ἀθήνα, εἶναι ἡ κορωνίδα, γέννημα καί δημιουργός μαζί, τῆς Ἐθνικῆς, κοινωνικο - οἰκονομικῆς ἀνισορροπίας. Εἶναι τό στοιχεῖο πού ἐπέφερε τελικά τήν μεγαλύτερη παραμόρφωση στόν Ἑλλαδικό Χωροταξικό ἱστό.

Αὐτό γίνεται σαφές ἀπό τήν ἀνάλυση τῆς οἰκιστικῆς δομῆς της στήν μεγάλη της ἔκταση: Πέραμα, Κερατσίνι, Νίκαια, Κορυδαλλός, Ἁγιά Βαρβάρα, Χαϊδάρι, Αἰγάλεω, Περιστέρι, Πτρουπολις, Λιόσα, Ἄγιοι Ἀνάργυροι, Καματερό, Νέα Ἰωνία, Χαλάνδρι, Ἁγία Παρασκευή, Χολαργός, Ζωγράφου, Καισαριανή, Βύρωνα, Ἡλιούπολις, Ἀργυρούπολις, Γύζμενα... Ἕνας ἀπέραντος προσφυγικός κατοῦλισμος, μέ τόν ἐπίσημο τίτλο τοῦ «αὐθαίρετου».

Δέν εἶναι μόνο ἡ προσφυγιά ἀπό τίς χαμένες Ἑλληνικές πατρίδες, τίς ἔξω - Ἑλλαδικές περιφέρειες. Εἶναι ἐπίσης ἡ ἀγροτοπροσφυγιά, δημιούργημα τῆς ἀποσύνθεσης στήν μεταπολεμική περίοδο, τοῦ παραγωγικοῦ ἱστοῦ τῆς ἐπαρχίας, τῆς ἀποδιοργάνωσης τῶν Ἑλλαδικῶν περιφερειῶν, τοῦ Ἑλλαδικοῦ περιφερειακοῦ ἱστοῦ. Δέν χρειαζεται ἐνίσκεψη σέ ὅλους τούς ἀθηναῖκούς «οἰκισμούς» γιά νά φανεῖ τό πραγματικό κοινωνικό τους περιεχόμενο. Φτάνει νά κάμει κανείς κούλουμα στόν Ἅη - Γιάννη τόν Λουμπαρδιάρη. Ἐκεῖ θά δεῖ τούς νεοαθηναῖους κύκλους - κύκλους μέ τά «τοπικά» ὄργανα, πίπιζες, ντούλια, κλαρίνα, φλογέρες, Ρουμελιώτες, Ἠπειρῶτες, Μακεδόνες... Ροζιασμένα χέρια, ἄσθειές κοφιές στά πρόσωπα καί χρώμα σκοῦρο καί ξασπρισμένο μαζί. Οἱ γέροι μέ τά «ντόπια», οἱ μεσόοι μέ τό «εὐρωπαϊκό» καί οἱ νέοι μέ τά μπλοῦ - τζίν καί τό ψηλό τακούνι. Ὅταν τελειώσει τό πανηγύρι θά περίμενε κανείς καί θά ἔλπιζε νά γυρίσουν ὅλοι σπίτια τους. Γυρίζουν στό Αἰγάλεω, τό Περιστέρι, τήν Πετρούπολη, τά Λιόσα, τούς Ἁγίους Ἀναργύρους... στήν Ἀθήνα.

Σέ μιά Ἀθήνα πού εἶναι ἡ σπατάλη καί παρασιτικοποίηση τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας: χιλιάδες τόνοι ἐσαγώμενα κούσμα γιά τό «ταξεῖδι» ἀπό τό σπίτι στήν δουλειά, 60% ἀπασχόληση σέ «ὑπηρεσίες»... περίπτερα, κοφενεία, γραφεῖα, χαρτοβασίλειο. Στήν Ἀθήνα πού εἶναι ἡ ἀποσύνθεση τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ καί ὁ πολιτισμικός ξεπεσμός τῆς ξενόφωτης κουλτούρας, τοῦ νεωτερισμοῦ ὅπου θερίζει ἡ κόκα - κόλα, τό μπλοῦ - τζίν, καί τό φανελάκι μέ τόν Τσέ Γκεβάοα Τήν Ἀθήνα πού εἶναι ἡ ἀνία τοῦ ἀκτάρωου τῆς ὀπασχόλησης χωρις νοημα καί τῆς κοινωνικῆς δρασις χωρις νόημα. Τήν Ἀθήνα, τῆς βρόμας, τοῦ ἄγχους, καί τῆς βίας τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τῆς μόχης τοῦ λεωφορείου, τοῦ ταξί, τῶν πληροφοριῶν τοῦ ΟΤΕ, τῆς βίας πού θά καταλήξη «φυσιολογικά» σέ μια γενικευμένη ἀστική βία τοῦ τύπου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὑπαρχει μιά οὐσιαστική διαφορά μεταξύ τῆς Ἀθήνας καί τῶν ὁμοίων της οἰκιστικῶν συγκεντρώσεων ὅπως ἡ Ἄγκυρα, ἡ Τεχεράνη, ἡ Λίμα, ἡ Σεοὺλ καί αὐτῶν πού ἱστορικά ἀναφέρονται σά μεγαλοπόλεις, ὅπως τό Παρίσι, ἡ Βιέννη, τό Βερολίνο, τό Λονδίνο. Οἱ δεύτερες ὑπῆρξαν δημιούργημα οἰκονομικῆς ἰσχύος καί κοινωνικῆς ἀσφάλειας. Οἱ πρώτες — καί ἡ ἑλληνική πρωτεύουσα — εἶναι δημιούργημα οἰκονομικῆς ἐξαθλίωσης καί κοινωνικῆς ἀνασφάλειας. Γι' αὐτό ὅλα στήν Ἀθήνα δημιουργηθοῦν τήν αἴσθηση τοῦ φτηνοῦ, τοῦ προσωρινοῦ, τοῦ ἀτέλειωτου, τοῦ ὅπως - ὅπως ἀπό τήν πλακόστρωση τῆς Πλατειας Συντάγματος μεχρι τούς χωματόδρομους καί τούς ἀνοιχτούς ὀχετούς τῆς Νίκαιας. Εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασιας ἡ κατανόηση αὐτῆς τῆς πραγματικότητος γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ Ἑλληνικοῦ Χωροταξικοῦ προβλήματος καί τοῦ προβλήματος τῆς ἴδιας τῆς Ἀθήνας. Πραγματικότητας πού μάς κάνει χώρα τοῦ Τρίτου Κόσμου.

Συμπερασματικά

Ἡ σημερινή Χωροταξικη εἰκόνα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἀποτέλεσμα συνεχῶς οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν ἀποπροσαρμογῶν στό ἀνθρωπογεωγραφικό συστημα τῆς Χώρας. Οἱ Περιφέρειες πού ἀποτελοῦσαν το φυσικο - οἰκονομικό - κοινωνικό πλαίσιο τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας βρίσκονται σέ ἀποσύνθεση σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποσύνθεσης ταύ παραγωγικοῦ καί κοινωνικοῦ ἱστοῦ. Γιαυτό ἡ Χωροταξική εἰκόνα τῆς Ἑλλάδας εἶναι εἰκόνα ἀνισορροπίας καί συγκρούσεων περιβάλλοντος - κοινωνικοοικονομικοῦ γίγνεσθαι.

Ἡ Ἀθήνα εἶναι προϊόν αὐτῆς τῆς ἀνισορροπίας καί ταυτόχρονα τό στοιχεῖο πού ἐπιφέρει τήν μεγαλυτερη παραμόρφωση στόν Ἐθνικό Χωροταξικό ἱστό.

Σήμερα δέν νοεῖται πλεον ἀνεξάρτητη Χωροταξική θεώρηση τῆς Ἀθήνας καί τῆς Ἑλλάδας. Ἡ κατάσταση τῆς Πρωτεύουσας καί ἡ κατάσταση τοῦ ὑπολοίπου Ἐθνικοῦ Χώρου εἶναι οἱ δύο ἀλληλασυμπληρούμενες ὄψεις τοῦ ἴδιου προβλήματος. Τοῦ προβλήματος τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, πολιτισμικῆς καί ἀπεοιβαλλοντικῆς, δηλαδή καθολικῆς, κρίσεως τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας.

ΑΥΡΙΟ: Προϋποθέσεις χωροταξικῆς ἀνασυγκροτήσεως (τελευταῖο).

Χωροταξία : Συνθήκη ἰσορροπίας ἀνθρώπινης δραστηριότητας - περιβάλλοντος

Κηδεύθηκε ὁ Φ. Φίνος

Ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικός κινηματογράφος παραβρέθηκε χθές τό μεσημέρι στήν κηδεία τοῦ Φιλ. Φίνου. Μέ ἐκδηλώσεις ὀδύνης καί ἀγάπης ἀποχωρέτησε τόν οὐσιαστικό θεμελιωτή τῆς 7ης Τέχνης στήν Ἑλλάδα, πού κληροδότησε τόν τόπο μέ δεκάδες ταινιῶν καί ἀνάλογο ἀριθμό ἠρωταγωνιστῶν.

Περισσότερα ἀπο 1.000 ἄτομα παραβρέθηκαν. Μεταξύ τους, ὁ γενικός γραμματέας τοῦ ὑπουργείου Βιομηχανίας κ. Ματθαιουδάκης, ὁ πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Κινηματογράφου, κ. Κ. Παπαπάνας, καί ὁ διευθυντής Κινηματογραφίας τοῦ ὑπουργείου Βιομηχανίας κ. Ν. Ἀοβανίτης. Τόν νεκρό ἀποχωρέτησαν οἱ κ.κ. Σ. Πυλαρινός, Κ. Στρόντζαλης, καί Ν. Ἀρβανίτης, ἐνώ τό φέρετρο μετέφεραν, ἐναλλάξ οἱ Κ. Καζάκος, Ν. Κούρκουλος, Ντ. Καρύδης, Σ. Πορόβας, Δ. Παπαμιχαήλ, Τ. Βουγιουκλάκης, Ν. Καβουκίδης καί ὁ Παντελής Βούλγαρης.

Ἀνάμεσα στό πλῆθος μποροῦσε νά διακρίνει κανείς τήν Ἀλ. Βουγιουκλάκη, τόν Μιχάλη Κακογιάννη, τούς Μ. Κατράκη, Στ. Λιναῖο, Γ. Φούντα, Κ. Χατζηχρήστο, Ντ. Ἠλιόπουλο, Ρένα Βλαχοπούλου, Ν. Ρίζο, Δ. Παναγιαννόπουλο, Ἑλενα Νεθανελίλ, Ἄγγ. Ἀντωνόπουλο, Μαίρη Χρονοπούλου, Κώστα Καροῦ, Μάρθα Καραγιάννη, Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, Γ. Ἀργύρη, καθώς καί ταύς Νότη Περγιάλη, Μ. Ἀγγελόπουλο, Ἀλ. Σακελλάριο, Ντ. Δημόπουλο, Γ. Δαλιανίδη, Β. Γκούφα, Μ. Πλέσσα, Κλ. Κονιτσιώτη, Τζ. Πάρις, Τ. Χατζόπουλα, Κ. Φέρρη, Τζένη Καρέζη, Γ. Βογιατζῆ, Ζωή Λάσκαρη, Δημ. Χόρν, Λ. Κωνσταντάρα καί πλῆθος ἄλλων.

Στόν πρωθυπουργό γιά τά αἰτήματά τους οἱ μουσικοσυνθέτες

Συνάντηση μέ τόν πρωθυπουργό κ. Καραμανλῆ, ζήτησε τό Διοικητικό Συμβούλιο τῆς Ἑνώσεως Μουσικοσυνθετῶν - Στιχουργῶν Ἑλλάδος, γιά νά τοῦ ἐκθέσει τήν «αὐτόχρημα δεινή ἐπαγγελματική κατάσταση», στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ κλάδος πρίν προχωρήσει σέ σύγκληση ἔκτακτης Γενικῆς Συνελεύσεως, «μέ σκοπό τή λήψη ἀποφάσεων ἀμύνης». Στό σχετικό τηλεγράφημα, τονίζεται ὅτι, ἡ Ἕνωση «περιῆλθε σέ ἀδιέξοδο γιατί τά κλαδικά της προβλήματα παραμένουν ἄλυτα καί ἡ πνευματική ἰδιοκτησία παραβιάζεται καί ἀπό τό κράτος».

ΝΙΚ.. ΠΑΤΕΛΑΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ - ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Ἀκαδημίας καί Ἀσκληπιοῦ 1, ὀπισθεν Πανεπιστημίου, 10—12.30 μεσ. καί 5—8 μ.μ., πλήν Σαββάτου. Τηλέφωνον 3603.449.

ΕΛΕΥΘ. ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ - ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Σόλωνος 113, 9—12 μεσ. καί 5—8 μ.μ. πλήν Τετάρτης καί Σαββάτου. Τηλέφ. 36.4.402.

"Παράνομος" διαγωνισμός γιά πρόσληψη ἑνός (!) ἀρχαιολόγου

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΩΝ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

«Παράνομος» διαγωνισμός γιά τήν πρόσληψη ἑνός (!) ἐπιμελητῆ ὀρχαιοτήτων (ἐνώ οἱ ἀνάγκες προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας εἶναι τεραστιες) προκηρύχθηκε ἀπό τό ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν γιά σῦριο, καταγγέλλει ὁ Σύλλογος Ἐκτάκτων Ἀρχαιολόγων. «Μέ τόν διαγωνισμό αὐτό, τονίζεται σέ σχετική ἀνακοίνωση, οὐσιαστικά ἐπιδιώκεται νά διαιωνιστεῖ τό κλείσιμο τοῦ κλόδου τῶν ἀρχαιολόγων μαλονότι τό καθεστώς αὐτό εἶναι καταφανώς ἀντίθετο πρός τό συμφέρον καί τίς ὑποχρεώσεις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας».

"Οπως ἀναφέρεται ἀκόμη ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ δέν εἶναι νόμιμη γιατί: α) οὔτε ὁ Ὀργανισμός τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, οὔτε ὁ Ὑπαλληλικός Κώδικας ἐπιτάσσουν διαγωνισμό γιά τήν πρόσληψη μονίμων ἀρχαιολόγων καί β) ὑπάρχουν ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας γιά τήν μονιμοποίηση ἐκτάκτων ἀρχαιολόγων πού δέν ἐφαρμόζονται. (Γιά τήν ἀκύρωση τοῦ διαγωνισμοῦ ὡς παρανόμου, ἐξ ἄλλου, ἔκανε καί νέα προσφυγή στό Συμβούλιο Ἐπικρατείας ὁ Σύλλογος).

Σέ κατακλείδα ὑπενθυμίζεται ὅτι τό ἐπιστημονικό προσωπικό τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας εἶναι 94 μόνιμοι ἀρχαιολόγοι (ἀπό τούς ὁποίους 24 ἔχουν μονιμοποιηθεῖ χωρίς διαγωνισμό) καί περισσότεροι ἀπό 130 ἔκτακτοι.

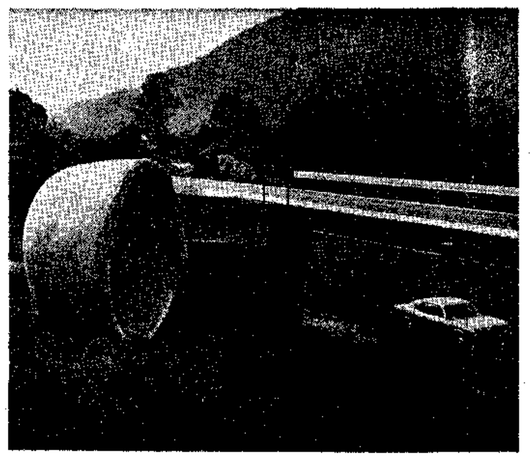

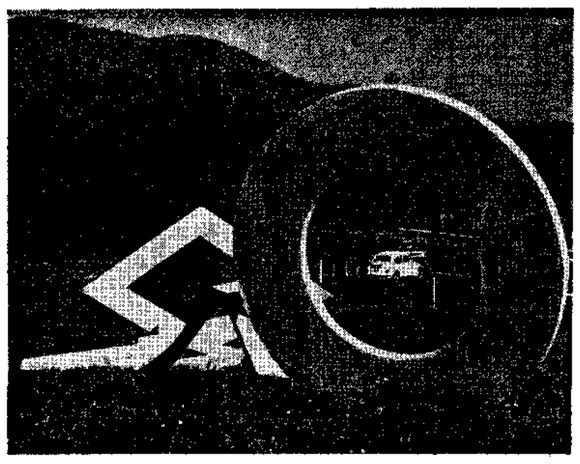

ΓΛΥΠΤΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 27 Ἰανουαρίου.

Ἡ ΑΡΧΗ ἔγινε πρίν ἀπό μερικά χρόνια καί τώρα ἐπεκτείνεται μέ ταχύτατο ρυθμό: Κατά μήκος πολλῶν ἀμερικανικῶν αὐτοκινητοδρόμων, μπορεί νά δεῖ κανείς νά ξεπροβάλλουν τεράστια γλυπτά ἀπό μέταλλο ἤ πέτρα, πού συνδυάζονται θαυμάσια μέ τίς χανείς εκτάσεις πού τά περιβάλλουν καί τόν μακρυνό ὁρίζοντα. Δέν εἶναι εὔκολο νά πεῖ κανείς ὅτι πρόκειται ἁπλά καί μόνο γιά μιά μόδα πού γρήγορα θά περάσει. Ἡ ἰδέα αὐτή, τῆς τοποθέτησης δηλαδή μεγάλων ἔργων τέχνης στήν ὕπαιθρο, κατά μήκος τῶν μεγάλων καί συχνά ἀπελπιστικά μονότονων αὐτοκινητοδρόμων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι δυνατόν νά ἀποτελέσει μιά σημαντική βαλβίδα ἀσφαλείας στό σημερινό καλλιτεχνικό ἀδιέξοδο πού ἐπικρατεῖ στά μεγάλα κέντρα τῆς χώρας — ἰδιαίτερα μεταξύ τῶν ἐκπροσώπων τῆς γλυπτικῆς.

Ἕνα μεγάλο ποσοστό τοῦ ἀδιεξόδου αὐτοῦ προέρχεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὅλο καί περισσότερο, οἱ γλύπτες δημιουργοῦν τεράστια ἔργα. Καί φυσικά, ὅσο μεγαλύτερο εἶναι τό γλυπτό, τόσο δυσκολότερα μπορεί νά βρεθεῖ χῶρος γιά νά στηθεῖ, ἀκόμα καί νά ἀποθηκευτεῖ. Στίς ἀρχές τοῦ 1969 ὁ καθηγητής Πώλ Ἄσενμπαχ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερμόντ, βρέθηκε σέ μιά ἀνάλογη, δύσκολη θέση, ὅταν ἀγακάλυψε ὅτι διέθετε ἐντεκα μεγάλα μαρμάρινα γλυπτά, ἔργα σπουδαστῶν του, τά ὁποῖα τοῦ δημιουργοῦσαν τρομερά προβλήματα χώρου. Ἀποφάσισε λοιπόν ν' ἀνατεθεῖ στήν Ὁμοσπονδιακή Ὑπηρεσία Αὐτοκινητοδρόμων, γιά νά πετύχει τήν ἄδεια γιά τοποθέτηση τῶν γλυπτῶν αὐτῶν κατά μήκος τῶν πιό κεντρικων — ἐκτός πόλεων — ἀρτηριῶν. Ἡ ἄδεια δόθηκε, μέ τήν ἐπιφύλαξη νά μή τοποθετηθοῦν τά ἔργα, παρά μόνο κοντά σέ χώρους σταθμεύσεως, ἔτσι ὥστε νά μην ἀποσποῦν τήν προσοχή τῶν ὁδηγῶν.

Μετά ἀπό λίγο καιρό, ἡ καινούργια αὐτή ἰδέα ξαπλώθηκε στίς πολιτεῖες τῆς Μασσαχουσέττης, τῆς Νεμπράσκα καί τῆς Καλιφόρνια, ὅπου τό πιό διασκεδαστικό ἔκθεμα ἦταν... 4.000 ρόζ ἀγελάδες πού στήθηκαν σέ ἕνα μεγάλο λιβάδι.

Τό μέτρο δέν φαίνεται νά στερεῖται καί οἰκονομικῶν ὠφελημάτων: "Ἕνας ἀπό τούς γλύπτες πού «ἐκθέτουν στόν δρόμο» ἔκανε παραγγελία ἀναπαραγωγῆς τοῦ ἴδιου ἔργου, ἐνώ ἕνας ἄλλος πούλησε τό κομμάτι πού ἐξέθετε ἐναντι 25.000 δολλαρίων.

Γιγαντιαῖος... γυάλινος θόλος γιά τήν Ἀκρόπολη

ΠΡΟΤΑΣΗ ΕΛΒΕΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

ΣΕ ΕΝΑ τεράστιο γυάλινο θόλο, πού θά περιβάλλει ὁλόκληρο τον Ἱερό Βράχο, βρίσκει τή λύση τοῦ προβλήματος τῆς Ἀκροπόλεως μιά ὁμάδα πέντε Ἐλβετῶν ἐπιστημόνων, καί τή σχετική μελέτη, παρουσίασε χθές στούς δημοσιογράφους ὁ δημοτικός σύμβουλος κ. Γ. Πλυτᾶς. (Ἐκτενές δημοσίευμα γιά τήν πρόταση αὐτή, ὑπῆρξε προχθές καί σέ μεγάλη ἐλβετική ἐφημερίδα). "Οπως τονίστηκε, ἀκόμη, το κόστος τῆς ὅλης κατασκευῆς ὑπολογίζεται σέ 1,6 δισεκατομμύρια δραχμές καί τό ποσό αὐτό ἤδη ἔχει ἐξευρεθεῖ, ὑπό μορφή δανείου, ἀπό μιά μεγάλη ἐλβετική τραπεζα.

Ὁ θόλος πού μπορεί νά κατασκευαστεί, ἐξ ὁλοκλήρου στήν Ἑλλάδα, θά συντίθεται ἀπό προκατασκευασμένα στοιχεῖα ἑνός νέου διαφανοῦς ὑλικοῦ, τό ὁποῖο δέν θαμπωνει, δέν ρυπαίνεται καί παρουσιάζει καί σημαντικές μονοτικές ἰκανότητες. (Ἀηό τό ὑλικό αὐτό ἀρχίζουν τώρα νά κατασκευάζονται γυαλιά γιά τά μάτια). Τά γυάλινα αὐτά κομμάτια, θά συνθέονται μέ ἕνα λεπτό συρμάτινο πλέγμα, κι ἔτσι δέν θά ἐμποδίζεται ἀπό πουθενά ἡ θέα πρός καί ἀπό τήν Ἀκρόπολη.

Ἀνάμεσα στά ἄλλα πλεονεκτήματα τῆς λύσεως αὐτῆς, πού προτείνουν μέ τήν μελέτη τους οἱ Ἐλβετοί ἐπιστήμονες, (εἶναι ἡ Μονίκ Γκυγιώμ Ζαντίλ, καθηγήτρια τῆς Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Σχολῆς τῆς Γενεύης, ὁ Ὀλιβιέ Ροσσέλ, καθηγητής τῆς ἰδίας Σχολῆς καί οἱ ἀρχιτέκτονες Ροζέ Λαζιέ, Χάνς Λούντιγκ καί Ζάκ Σάφ), περιλαμβάνονται: